

HỘI ÁI HỮU BIÊN-HOÀ

Website: <https://www.bienhoatx.com>

Email liên lạc: datlam1951@yahoo.com

Hội Ái Hữu Biên-Hoà hân hạnh giới thiệu đến quý vị truyện ngắn:
Bức Thư Tâm Tình của thân hữu **Hồ Thị Đạm**. Hội chân thành
cảm tạ tác giả. Kính mời. **Trân trọng.**

BỨC THƯ TÂM TÌNH

Louisville, ngày 14-2-1998,

Thầy kính mến,

Hôm nay là ngày “Valentine”, ngày của tình thương. Cô giáo lớp ESL của em bảo cả lớp viết thư thăm người thân, thầy cô giáo cũ hoặc bạn bè. Em cảm thấy nhớ Thầy rất nhiều. Những kỷ niệm xa

xưa nơi lớp học nghèo nàn của chúng ta hiện rõ nét trong đầu óc em. Em vội viết bức thư này thăm Thầy.

Em nghĩ Thầy sẽ ngạc nhiên khi nhận bức thư này và có lẽ Thầy cũng không nhớ em là ai. Thưa thầy, em là đứa học trò bé bỏng, nghịch ngợm trong lớp học của Thầy vào năm học 1946-1947. Thầy nhớ không, vào năm 1945, người Pháp đang cai trị nước ta. Người Nhật lúc ấy cũng muốn chiếm nước Việt-Nam làm thuộc địa. Hai nước thực dân này đã dùng nước ta làm bãi chiến trường. Sau trận chiến, nhiều vùng bị bom đạn tàn phá khủng khiếp, người chết, nhà cháy, gây lăm cảnh đau thương, tang tóc. Em bắt đầu đi học năm 1946 tại trường tiểu học Tân-Châu, tỉnh An-Giang. Trong quận lúc bấy giờ chỉ có một trường tiểu học cũng bị bom đạn tàn phá. Chánh quyền địa phương tạm dùng ngôi đình Châu - Phú làm trường học cho chúng em. Đình rất lớn, có khoảng bảy lớp học, mỗi lớp chiếm diện tích không quá ba mươi mét vuông. Mỗi lớp, học sinh ngồi thành từng nhóm, không có vách ngăn và cũng không có bàn ghế cho học sinh, chỉ có bàn viết cho thầy. Em nhớ rất rõ, sáng nào cũng vậy, Thầy đến lớp rất sớm, Thầy quét kỹ sàn gạch tàu cho chúng em ngồi, mặc dù chú lao công đã quét rồi.

Khi vào học, chúng em ngồi thành hàng ngay ngắn trên ô gạch tàu theo qui định của Thầy, hai chân để phía trước, kê bản con lên hai đầu gối mà viết. Khi viết vào tập thì chúng em để tập trên bản con này. Có khi chúng em lại để tập xuống sàn gạch và nằm sấp viết. Chúng em nằm hay ngồi viết tùy ý, Thầy không bao giờ rầy la, vì Thầy biết rằng chúng em ngồi học trong tình trạng như thế rất mỏi mệt.

Nhớ lại trong vài tuần lễ đầu, em không chịu vào lớp học vì lớp học trông “kỳ dị” quá! Vì vậy, mỗi khi má em đưa em vào lớp, bà phải ở lại với em, khi bà thấy em không chú ý đến bà, bà nhanh

chân lên ra khỏi lớp để về nhà. Thấy bà ra khỏi lớp là em khóc thét lên và em chạy theo sau bà ngay. Thầy cũng chạy theo, nắm tay em, Thầy dùng lời dịu ngọt khuyên nhủ em, khiến em ngoan ngoãn trở lại lớp học. Không đủ trường và thiếu phương tiện vật chất cho trẻ con theo học, đó là nguyên nhân làm cho dân ta thất học vào thời kỳ đó rất nhiều. Chúng em ngồi học không được thoải mái, Thầy cũng khổ công khi dạy chúng em. Vì chúng em ngồi thấp quá, mỗi khi Thầy cần cầm tay dạy chúng em viết phần trên bản con hoặc cần sửa chữ sai, Thầy phải khum lưng hoặc quì gối xuống. Em nghĩ, nếu có người dân của Pháp hoặc Nhật, họ còn chút lương tri, khi thấy Thầy trò chúng ta đang sinh hoạt trong lớp học như thế, họ sẽ hỗ trợ cho việc làm tàn ác, bạo quyền phát-xích của nước họ, và chính họ sẽ mất đi niềm tự hào rằng nước họ là một nước văn minh, tiên tiến. Đất nước ta có nhiều gỗ và thợ mộc cũng có thừa, em nghĩ, có lẽ ông quận trưởng quận Tân-Châu đã gặp khó khăn, mới để chúng em với tuổi ngây thơ, phải ngồi “chôm hõm”, học gần nửa năm ròng rã. Đầu năm học, Thầy đem tất cả tập vở của chúng em về nhà, Thầy bao bì, dán nhãn đề tên cẩn thận cho chúng em. Thầy dùng hai loại mực tím và mực đỏ để viết lên nhãn. Chữ viết của Thầy rất đẹp em thích nhất chữ “Bài Học”, “Bài Làm” thầy viết bằng mực đỏ, chữ to, rõ nét, nổi bật lên các dòng chữ khác màu tím. Suốt mấy tháng đầu, Thầy phải gạch hàng đôi lên từng trang giấy cho chúng em dễ viết. Lớp học khá đông, mỗi ngày khi tan học, sau xe đạp của Thầy là chồng tập của chúng em. Em nghĩ, Thầy phải thức đến khuya Thầy mới gạch xong chồng tập này, dù mỗi ngày Thầy chỉ gạch cho mỗi em một trang giấy.

Thời gian qua nhanh, đã mấy chục năm xa cách, nhưng hình ảnh và giọng nói thân thương của Thầy vẫn in sâu vào tâm khảm, em không thể nào quên được. Thầy biết không, khi viết những dòng chữ này, em không sao kềm được nước mắt. Thầy đã dùng tình

thương để bù đắp sự thiếu thốn tiên nghi của chúng em, cũng như Thầy xoa bớt nỗi khó khăn của đám học sinh khờ dại. Nhờ có nhiều kinh nghiệm và giàu lương tâm chức nghiệp, Thầy điều khiển lớp học của em thật tài tình, lúc nào lớp cũng sinh đông và trật tự. Thầy theo dõi từng học sinh và chăm sóc từng học trò, nhờ vậy, cuối năm học, chúng em được lên lớp tất cả cả dù sĩ số lớp học khá đông.

Sau này em nối nghiệp Thầy. Ở trường Sư Phạm họ có dạy em môn “Luân Lý Chức Nghiệp”, nhưng đó chỉ là phần “lý thuyết”. Thầy rõ là hình ảnh sống động nhất em hằng ghi nhớ và noi theo khi dạy học trò. Thừa Thầy, khi em bắt đầu đi dạy, em phải dạy một lớp với sĩ số 72 học sinh, tại trường Tiểu Học Phụng-Hiệp, Cần-Thơ. Vì mới ra trường em chưa có kinh nghiệm, đó là việc khó cho em. Em chán nản muốn bỏ nghề, rồi em nhớ Thầy và gương chịu khổ của Thầy, em nghĩ lại: “Nước chúng ta nghèo không đủ tiền để xây cất trường và trả lương cho giáo viên, nên lớp học phải chứa nhiều học sinh như vậy”. Do nghĩ như thế, em cố gắng lên, lần lần em thấy mình dạy dễ hơn. Nhưng em làm sao sánh với Thầy được, vì chúng em sau này đi dạy trong điều kiện thoải mái, lớp học tạm đầy đủ tiện nghi. Suốt bao năm học, kể cả lúc về già em đi học lớp ESL, thầy cô giáo dạy em đều có lương tâm chức nghiệp, nhưng Thầy là người dạy chúng em vất vả nhất, Thầy luôn luôn là người thầy đáng kính của chúng em và lớp học vỡ lòng thuở xưa, là ngôi nhà ấm áp, được xây dựng bởi tình thương của Thầy. Nhớ lại, lúc chúng em còn ở quận Tân-Châu, năm nào chúng em cũng rủ nhau đi chúc Tết Thầy. Gặp lại chúng em, Thầy rất vui mừng, Thầy nhắc nhở chúng em cố gắng học hành để sau này trở thành người hữu dụng cho nước nhà. Thầy luôn khuyên chúng em lấy đạo đức và tình thương làm phương châm xử thế.

Bây giờ em ở xa Thầy cả nửa quả địa cầu, em không biết sức khỏe của Thầy như thế nào. Em mong ước Thầy vẫn còn khỏe mạnh. Có dịp về nước, em sẽ mời các bạn đến thăm Thầy. Được ngồi quây quần bên Thầy, cùng ôn lại những kỷ niệm xưa và cùng nhau đến viếng ngôi đình cũ, nơi có cây cổ thụ thật to và con kênh đẹp ở trước đình thì thích thú biết bao!

Em xin kính chúc Thầy cùng gia đình luôn luôn khỏe mạnh, may mắn và vui vẻ trong cuộc sống.

Học trò cũ của Thầy.

Hồ Thị Đạm